

DE INTRODUCTIE IN ENGELAND VAN DE SAMOJEDENHOND door E. Kilburn Scott

In 1889 bezocht ik de provincie Archangel in noordoost Rusland voor een vakantie en toen ik daar was, zag ik iets van dat zeer interessante mensenras, de Samoieden. Hun land reikt van de Witte Zee langs de kust van de Arctische Oceaan tot de rivier de Jenissei in noordwest Siberië, en omvat de eilanden Nova Zemlja, Waigatz en Kolguev. Ze zijn een nomadenstam en hun voornaamste bezigheden zijn het fokken van rendieren en de jacht op pelsdieren. Voor beide zaken zijn goed getrainde honden onontbeerlijk.

Bij het bezoek aan een Samoiedenkamp merkte ik op dat ze vele heel aardige en intelligente honden hadden, dus kocht ik een jong exemplaar, gedeeltelijk gedreven door de informatie dat hij waarschijnlijk de volgende dag opgegeten zou worden indien hij niet verkocht werd. De inwoners schijnen de honden te gebruiken als verandering van spijs van rendiervlees en vis, wat hun hoofdschotel vormt.

Ernest Kilburn Scott met Sabarka

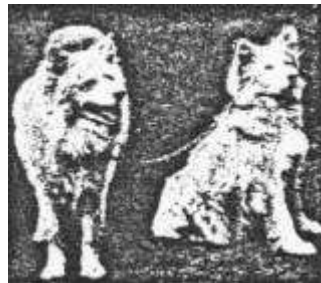
Teruggekeerd in Engeland stelde ik de hond ten toon in Leeds in 1892 en won een tweede prijs en in 1894 op de Birmingham National Show waar hij een eerste plaats behaalde.

Ik beschreef hem als een Samojeed omdat mij dat een betere naam leek dan laika, welke de Russen soms gebruiken en wat gewoon "blaffende hond" betekent, mogelijk om het ras te onderscheiden van de half wilde honden uit het noorden die niet blaffen. Een samojedenhond blaft niet veel, maar hij kan het wel, met aanmerkelijke energie indien nodig.

Omdat de hond nogal wat aandacht trok importeerde ik een andere en begon te fokken. Ik ontdekte dat hare majesteit koningin Alexandra een schitterend wit exemplaar had, Jacko in Sandringham, en we kregen toestemming voor kruisingen met hem. Prins Zourof, die nu in onze kennel is, is één van zijn afstammelingen. Lady Sitwel uit Scarborough had ook een schitterend zuiver wit exemplaar, overgestuurd uit Rusland, genaamd Musti. Hij is gepaard met een van onze honden en, Nansen die wij ook nog hebben, is een van zijn vele nakomelingen.

In 1895 hielp kapitein F.G.Jackson FGS, leider van de Jackson-Harmworth expeditie naar de Noordpool, de honden meer voor het voetlicht te brengen door hen te gebruiken voor het trekken van sleden. Enkele aantekeningen over het ras, waar hij verantwoordelijk voor was, verschenen in de Kennel Gazette rond eind 1897. Het is van belang op te merken dat hij de naam spelt als "Samoyad".

Wij verkregen enkele van de beste honden van de heer Wilton, die belast was met de honden op de expeditie, en tevens van dr Koetlitz. Ivanoff die eerste werd in de jeugdklas en Pearlene die eerste werd in de open klas teven op de Kennel Club Show in 1910, zijn twee van deze honden.

Nansen en Pearlene

Ongelukkigerwijs gingen twee van de beste verloren bij de noodlottige brand in Beesfield, Farningham, toen enkele zwervers de schuren in lichterlaaie zetten. Een andere hond, Togo, bevindt zich in het Natuur Historisch Museum, aangeboden aan die instelling door Lady Sitwel. Daar hij naast een typische Eskimohond staat, kan men het grote verschil tussen beide types ontdekken.

Behalve kapitein F.G.Jackson gebruikten ook vele andere poolonderzoekers de honden liever dan Eskimohonden, waaronder dr Nansen en de Hertog der Abruzzes. Hun honden werden bijeengebracht door de Siberische handelaar Trondheim, die van de koning van Noorwegen een onderscheiding voor dit werk gekregen heeft.

Trondheim

Eén van die honden, uit de groep van de Hertog der Abruzzes, welke wij Houdin noemen, werd direct uit Archangel geïmporteerd en is nog steeds in onze kennel.

In 1904 ging ik naar Australië en Nieuw Zeeland en daar zag ik enkele van de samojedenhonden die daar achter gelaten waren door de heer Borchgrevinck, na terugkeer van de eerste Antarctische Expeditie, die uitgerust was door wijlen Sir George Newnes. Deze honden waren uit Siberië meegenomen en het waren hun nakomelingen die Sir Ernest Shackleton gebruikte op de Antarctische expeditie van 1907.

Het beste exemplaar van de oorspronkelijke groep werd vele jaren ten toon gesteld in één van de dierentuinen van Australië, en na aanzienlijke moeilijkheden en onkosten bracht ik

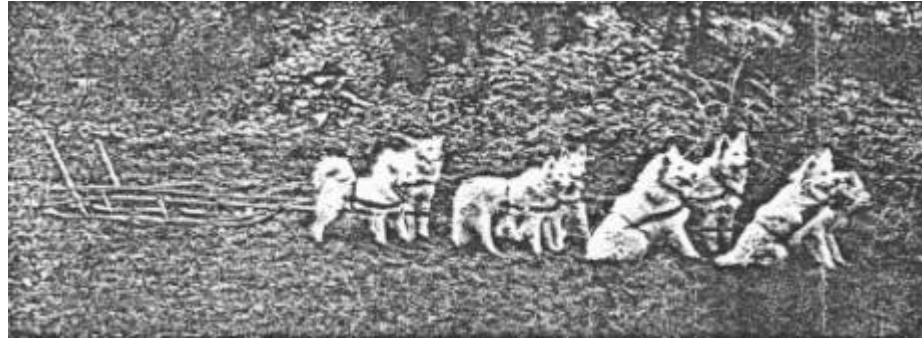
hem naar Engeland, waar hij geregistreerd werd onder de naam Antarctic Buck. Hij won de Vijf-guinea-cup geschonken door wijlen de heer George Dalziel, de eerste keer dat hij geshowd werd; maar omdat het een oude hond was, verloren we hem.

Samojeden geschonken aan capt. Scott

Toen kapitein Scott dit jaar zijn Zuidpoolexpeditie begon te organiseren, zond hij de heer Mears, de Siberische reiziger, om te kijken of enige van onze in Engeland geboren honden mogelijk bruikbaar konden zijn voor zijn expeditie.

De heer Mears bracht een gunstig verslag uit en naderhand kozen hij en kapitein Scott enkele van de honden uit en die werden op de Terra Nova ingescheept.

Team van samojedenhonden

Dit is de eerste keer dat in Engeland gefokte honden voor zo'n doel gebruikt zijn. Eén van de reuen, Olaf, was leider van het slede-team dat we afgelopen winter enkele maanden aan het London Hippodrome geleend hebben. Het was een fijn en krachtig dier, zeer geliefd zowel door de staf van het theater als door onze kinderen, maar omdat kapitein Scott een eerste klas dekreu wilde, hebben we hem laten gaan.

"Our Dogs" 9 dec 1910
coll. W.M.Clay
vert. Eris Koops